



## CORADO NEGREANU

Era de o modestie dezarmantă. Nu poza, nu etala, nu șoca. Unora li se părea chiar indecent de sincer. Într-o lume a perucilor pudrate și a măștilor – prefera să-și arate propriul lui „obraz”. Apoi nu avea nici hobby-uri excentrice. De pildă nu colecționa scalpuri de colegi. Ii plăcea să pescuiască. Dacă stau și mă gîndesc bine, n-a fost nici un înțelept. „Înțelepții” capitulează în fața anilor și-și drămuiesc cu avarie timpul rămas, viețuind într-o dulce hibernare. El, cavalerul fără frică și fără prihană, a aruncat mînușa destinului. S-a avîntat ca un Don Quijote, încercînd să ne facă pe toți să ne închinăm domniței inimii lui – Thalia.



## IULIAN VIȘA

Mi se pare aberant, incredibil să spui: IULIAN VIȘA a plecat dintre noi.

E ca și cum ai povesti senin și neverosimil că un glont rătăcit prin

Ea i-a fost blestemul dar și mintuirea. Urcat pe scindură ca într-un amvon – în odăjdii – a oficiat o liturghie păgînă în care era mereu vorba de viață și moarte, de dragoste și ură, de cuminenție și nebunie. El, care a făcut Elogiul nebuniei, a fost trimis, pînă la urmă, frumușel la colț ca să mediteze puțin la marea eroare pe care a făcut-o de a-și fi luat iluziile drept realitate. Neodihnei lui i s-a impus odihnă. Acum a plecat într-un turneu mai lung... Dar, ca într-un adevărat Palio, înaintea „Marii curse” a început defilarea – acel cortegiu de „dramatis personae” ...fantasmele iluziilor pe care le-a întruchipat, și Doamne, cîte mai sînt! Miron Costin, Lear, Erasm, Regele Ioan... în sunetul tobelor și al trîmbițelor, fiecare ducînd stîndardul altei epoci și altui colț de lume, o revărsare de suflete care a încăput într-unul singur, ca un talaz uriaș... Și, ultimul, farmacistul Casimir, un personaj plăsmuit de Labiche – care avea orgoliul primordial al oricărui comediograf: să stîrnească voia bună, RÎSUL. Răsfoiesc cîteva pagini care poartă semnătura artistului CORADO NEGREANU. Doamne, în clipele acestea, cît de profetic sună: „Și rîd. Rîd că la locul știut este pustiu... rîd de mă prăpădesc cînd văd că noaptea vine iute peste noi... rîd de-mi vine rău... vai de capul meu cît am ris!”

Și în piazzeta meseriei noastre defilarea continuă...

CRISTIAN MUNTEANU

soare și aer l-a căutat îndrîjit, în această lume de singurătate și suferință, să-l ucidă tocmai pe el. Și totuși, prietenul, colegul, regizorul, directorul, animatorul de teatru, cultivat și inventiv, a plecat, la nici 44 de ani, dintre noi. A iubit cu pasiune teatru, a călătorit mult, s-a stabilit într-o țară străină care i-a asigurat dreptul de a exista, de a lucra, de a se afirma.

În Danemarca a trăit cu nostalgia țării sale, unde s-a întors să moară. A început să se deprînda cu moartea discret, demn, în tăcere. Am știut-o din tristețea care-l însoțea în chip straniu pe acest adolescent întîrziat, de o rară, fermecătoare exuberanță, din acel ceva stîns în sufletul și în privirile lui nefiresc de albastre.

Ultima perioadă din viață și-a petrecut-o obligînd teatru din Sibiu să renască, să existe, să ocupe un loc important. Și a reușit. Despre eforturi, despre creație, despre nevoia de solidaritate și de demnitate a breșlei actoricești a vorbit îndelung, cu cîteva luni în urmă. Cuvintele lui vor reveni, sînt sigură, în memoria actorilor, nu i le vor uita, cum nu-i vor uita prietenia, modestia și generozitatea de artist autentic.

Credem sau nu, Iulian a plecat să bea cupa cu somn, lăsînd atîta nesomn pe pleoapele noastre.

JULIETA ȚINTEA



## TRAIAN PÂRLOG

Născut la 18 septembrie 1942, a absolvit Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică din București în anul 1964, clasa profesorului Coștache Antoniu. Și-a început cariera artistică la Teatrul Tineretului, pe care l-a slujit cu enorm talent, cu profesionalism și abnegație.

Din cele peste 60 de roluri cărora le-a dat viață din a sa viață, rămîn prezente în amintirea celor ce l-au admirat – dar și a celor care au jucat alături de el – Tristan, din Tristan și Isolda de Jean de Beer, Bo Decker din Stația de autobuz de W. Inge, Shakebag din Arden din Kent, Tybalt din Romeo și Julieta de Shakespeare, Otis Baker din Dosarul Andersonville de S. Levitt, Pașka din Vara trecută la Ciulimsk de Al. Vampilov, Frank Welborn din Răfuiala de Massinger, Verșinin din Trei surori și Doctorul Dorn din Pescărușul de Cehov, Gogu din Proștii sub clar de lună de Teodor Mazilu, Argilos din Muntele. Iros din Piticul din grădina de vară și Tatăl din Acaști îngeri triști de D.R. Popescu.

A fost dorit și apreciat de regizori importanți ai scenei românești: Moni Ghelerter, Andrei Șerban, Ion Cojar, Dinu Cernescu, Cornel Todea, Alexandru Tocileșcu, Alexandru Colpacci, Silviu Purcărete, Alexandru Dabija, Nicolae Scarlat.

În ultimele sale roluri, Domnul Swift din piesa cu același nume a lui Grigori Gorin și, mai ales, Beckett din Ultimul Godot de Matei Vișniec, Traian Pârlog ne-a înfiorat mai profund ca orîcînd – în pofida ori chiar din pricina nemiloasei boli care îi măcina deja existența.

Una din cele mai talentate actrițe de astăzi ale Naționalului bucureștean afirma la începutul carierei ei: „E de ajuns să privești în ochii lui Traian ca să nu poți juca altfel decît foarte bine.”

A slujit întotdeauna Teatrul, niciodată pe sine.

TEATRUL TINERETULUI  
DIN PIATRA NEAMȚ